

RESSÒ DE LA PARAULA

Recuperar les coses amb altres ulls

La possible lectura aquestes vacances de textos teresians, ajudats pel llibre *Una luz tan diferente. Páginas escogidas del Libro de la Vida* ens ha deixat amb la perspectiva de tornar a veure les coses amb ulls diferents. Les mateixes coses de sempre, que semblen «tornar» després de vacances, encara que en realitat no se n'havien anat. Som nosaltres els que havíem fugit a uns altres mons, artificials, per a compensar la duresa de la vida.

Però ens ha estat bé, si, conscients d'aquesta estratagema, la fem servir per a canviar una mica la mirada. Perquè si és tan difícil canviar les coses, no ho és tant mirar-les d'una altra manera. Potser una determinada manera de mirar sigui el primer pas per a canviar el món.

(Entre parèntesi, un anunci informatiu d'una campanya de l'organització catòlica contra la fam, «Mans Unides», reproduïa la imatge d'un jove filmant amb una càmera, al costat d'aquesta frase: «La teva mirada pot canviar el món»).

La llum diferent que va enlluernar santa Teresa, feia diferents els ulls, que rebien la mateixa realitat de sempre. Cal remarcar aquest fet: el temps més ric en obres, els anys de l'extraordinària fecunditat, la gran reforma que va desencadenar a l'Església mitjançant les fundacions, vingué després dels «favors» rebuts de Crist, és a dir, un cop viscuda la més intensa intimitat d'amor amb Ell. I recordem que aquest «regal» esdevingué al cap d'una llarga recerca. De manera que es repetia en la Santa l'esquema de les vivències de tots els amics de Déu, des de sant Pau a tots els grans fundadors: recerca apassionada i sincera, acollida del do i de l'amor de Déu, fecunditat apostòlica.

Un altre parèntesi. S'imposa la pregunta: perquè no som nosaltres tan fecunds en l'evangelització o l'apostolat en general? Potser volem fer coses, anar a les obres, sense haver passat abans per la recerca profunda i per l'experiència de rebre el do i l'amor? Potser ens interessa més l'eficàcia de les obres, que Aquell que és la vida i font de tota fecunditat? No hem pogut comprovar ja com són de buides les grans accions, els grans projectes i compromisos que no neixen de la font, que és Jesucrist?)

Tornem a la mirada nova.

—Els ulls que han vist aquell amor tan diferent, han assolit una tal claredat, que descobreixen una espurna d'aquesta llum en cada ésser: en cada germà, en cada criatura animada o no, en cada fet i en cada obra humana.

—Alhora han esdevingut tan clarividents i realistes que no se li amaguen les zones fosques de la vida, els punts obscurs de cada ésser.

—La mirada nova va passant d'una a altra imatge, sense aturarse, perquè no s'està de cercar sempre més llum (i més lluny). Però no té por de gaudir d'aquelles espurnes, ni de deixar-se interpel·lar per aquestes foscos.

En tot hi ha una crida de l'amor. Qui canvia el món i l'Església és l'Esperit, que de vegades és brisa refrescant, goig i descans, i de vegades és foc que crema o crit que ens llança un repte. Anem fent camí, ben refiats, perquè els grans sants ja han vist més clarament la llum.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Felip de Llobregat

Beatificació del cardenal Newman

► El diumenge 19 de setembre, a la ciutat de Coventry, el papa Benet XVI, dins del seu viatge al Regne Unit, beatificarà el cardenal John Henry Newman (Londres 1801-Birmingham 1890). Aquest cardenal fou un dels inspiradors del famós Moviment d'Oxford, d'acostament entre les esglésies cristianes. Després de ser un dels intel·lectuals de l'Església Angliana, demanà el seu ingrès a l'Església Catòlica-Romana perquè va arribar al convenciment que era l'església dels apòstols i dels pares. Newman va entrar a la Congregació de Sant Felip Neri i va fundar el primer Oratori de Sant Felip Neri a Anglaterra. Benet XVI li té una gran admiració i devoció.

GLOSSA

El tu esdevé jo

Un diumenge al matí vaig arribar aviat a la parròquia on havia de celebrar l'eucaristia. El mossèn que presidia l'anterior era en plena homilia. Comentava l'evangeli corresponent al diumenge quinzè de l'any, el del bon samarità. De la sagristia estant, vaig seguir una part de la seva homilia. Deia: «Qui són els altres? Per als jueus, segons la Llei, el proïsme era sempre del seu poble, l'estranger no, i així el podia matar, sotmetre, manipular... En canvi, per a Jesús, l'altre és qualsevol que pateix, que necessita ajuda...; i aquest altre demana el teu deure... Som davant d'una qüestió de drets i deures. Si l'altre és un tu que no té els mateixos drets, et reclama un deure... El rostre de l'altre és una interpel·lació. El tu esdevé jo. Per als cristians tots són proïsme; no hi ha els nostres i ells... Tots som germans i germanes... I encara una mica més: avui el nostre proïsme no és només qui tinc a prop i l'habitant de l'altre extrem del planeta, sinó també els nostres descendents... Allò que fem avui aquí no pot hipotecar el seu futur... Per això cal tenir cura del planeta, perquè tothom hi pugui viure; també els nostres fills i néts, les generacions que ens succeiran aquí i en d'altres indrets del planeta, que no coneixem encara, però que aniran arribant a la vida».

És una reflexió ben actual a partir de la pregunta «qui són els altres?». Copsem la seva profunditat. Per als jueus, la llei era molt important, era un do de Déu, era com volia Déu que visquessin per ser feliços. El que Déu volia és el que tothom desitjava en el fons del seu cor: ser feliç, poder viure en pau, estimar i ser estimat. Reconeixent sempre en l'altre un jo, el proïsme. Alhora, la llei era molt sensible al feble, al desvalgut, sobretot a les vídues, els nens, els pobres... Tant de bo que les nostres lleis tinguessin sempre aquesta sensibilitat pels altres, coneguts o desconeguts, pels qui ja hi són o pels qui vindran.

El desig de felicitat és compartit pels homes i les dones del nostre temps. Els cristians hauríem de ser referència de compliment de la llei, aquesta llei que és dins del cor, no com a quelcom que ve de fora, sinó que és una resposta al dret de l'altre i a una crida de Déu, una resposta d'amor. «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers? Ell respongué: El qui el va tractar amb amor. Llavors Jesús li digué: Vés, i tu fes igual.» (Lc 10,36-37).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► Diu Jesús als seus deixebles: «La dona, quan comença a sentir els dolors del part, està trista perquè coneix que ve la seva hora; més quan ha parit ja no es recorda del seu dolor per l'alegria d'haver posat un home al món» (Jn 16,21). Heus aquí la més perfecta imatge del dolor eficaç perquè és vençut per l'amor. I d'aquí ve una misteriosa bellesa que haureu observat en el rostre de tota dona en camí d'ésser mare, com si suaument transparentés la llum de l'amor que crea a través del sofriment i de la seva deformitat.

► Dice Jesús a sus discípulos: «La mujer, cuando va a dar a luz, está triste porque le ha llegado su hora; pero cuando ha dado a luz al niño ya no se acuerda del dolor por el gozo de que ha nacido un hombre en el mundo» (Jn 16,21). He aquí la más perfecta imagen del dolor eficaç porque es vencido por el amor. Y de ahí viene una misteriosa belleza que habréis observado en el rostro de toda mujer en camino de ser madre, como si suavemente transparentase la luz del amor que crea a través del sufrimiento y de su deformidad.

(Elogi de la poesia, Barcelona, 22.11.1907)

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-19)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afegim les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? ¿Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salvà.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té».

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 9,13-19)

¿Qué hombre conoce el designio de Dios? ¿Quién comprende lo que Dios quiere? Los pensamientos de los mortales son mezquinos, y nuestros razonamientos son falibles; porque el cuerpo mortal es lastre del alma, y la tienda terrestre abruma la mente que medita.

Apenas conocemos las cosas terrenas y con trabajo encontramos lo que está a mano: pues, ¿quién rastreará las cosas del cielo? ¿Quién conocerá tu designio, si tú no le das sabiduría, enviando tu santo espíritu desde el cielo?

Sólo así fueron rectos los caminos de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada, y la sabiduría los salvó.

Faç de Crist. Retaule de la Seu d'Urgell. MNAC, Barcelona

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano: Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien he engendrado en la prisión; te lo envío como algo de mis entrañas. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en tu lugar, en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo; así me harás este favor, no a la fuerza, sino con libertad. Quizá se apartó de ti para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino mucho mejor: como hermano querido.

Si yo lo quiero tanto, cuánto más lo has de querer tú, como hombre y como cristiano. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno se viene conmigo y no pospone a su padre y a su madre, y a su mujer y a sus hijos, y a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no lleve su cruz detrás de mí no puede ser discípulo mío.

»Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no ha sido capaz de acabar."

»¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que le ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Lo mismo vosotros: el que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»

COMENTARI

Seguir Jesús

oblidem, però, que el que demana Jesús només ho pot demanar Déu.

Les dues paràboles també són paral·leles. Un bon constructor no posa els ciments d'una torre sense abans haver fet tots els càlculs i les previsions per poder dur a terme el projecte. Un militar responsable no s'aventura al combat si no compta amb els mitjans necessaris. Ambdós exemples ensenyen que tota decisió important requereix una reflexió prèvia que prengui en consideració els pros, els contres i les eventuals conseqüències. Optar pel Regne de Déu, és a dir, optar per Jesús, és una decisió que demana maduresa i serietat, perseverança i esforç, intel·li-

gència i un programa a seguir. No valen la irreflexió i la imprudència.

En definitiva, el programa dels que volen ser deixebles de Jesús és exigent i radical. S'ha de comptar amb la renúncia, el sacrifici i l'austeritat de vida. Per això cal pensar-s'ho bé. L'últim verset il·lumina tot el fragment evangèlic i sintetitza el seu missatge: «Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té». Amb aquest esperit, els cristians ens posem en ruta per seguir el camí que féu Jesús, un camí d'amor i donació total que el va portar fins a la creu. Jesús va morir per nosaltres.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 □ **dimecres**: Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres**: 1Co 9,16-19.22b-27 / SI 83 / Lc 6,39-42 ■ **dissabte**: 1Co 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49 ■ **diumenge** vinent, XXIV durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Ex 32,7-11. 13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé: 1-10).

De la mà de l'evangelista Lluç acompanyem Jesús en el seu camí cap a Jerusalem. Mentre caminem al seu costat, escoltem unes paraules contundents que no admeten rebaixes. Jesús diu que aquell qui vol ser deixeble seu ha d'estar disposat a renunciar a tot, fins i tot a si mateix. L'Evangeli d'aquest diumenge és, doncs, una lliçó sobre la renúncia a partir de dues sentències de Jesús, dues paràboles i una recapitulació del seu ensenyament.

Les dues sentències són paral·leles. Hem d'estimar el Crist més que la nostra pròpia família. Hem d'estimar-lo més que la pròpia vida. Impressiona la radicalitat de les exigències de Jesús. No

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Que Crist creixi dins teu

Oriol: —Mare, com puc jo escoltar Déu?
Gràcia: —Fill, Déu ha escrit una llarga carta a la humanitat. S'ha servit d'hommes per fer-ho, però la seva Paraula és proclamada cada dia en la litúrgia i en escoltar-la ja escoltes Déu.

Paraula?

—Sí. És escoltar atentament la proclamació de la Paraula de Déu en l'Església. És meditar-la, fer-la fecundar dins el cor, deixar-se interpel·lar per ella. L'Evangeli sempre ens fa nous.

—Nous?

—Sí, fill. És com banyar-se amb aigua ben freda després d'una cursa a ple estiu. Superat el primer esglai, ets sentit nou.

—Així, la Paraula és font de coneixement.

—Sí, fill. La Paraula proclamada, però sobretot l'eucaristia.

—L'eucaristia, què és?

—No t'ho han explicat a catequesi?

—No ho recordo.

—És el record viu de la darrera cena de Jesús, abans de ser crucificat.

—Record?

—És record, però també presència real de Déu. Déu s'ha revelat a través de la Paraula, però els cristians creiem que també s'ha fet carn; és l'encarnació de Jesús.

—I això què té a veure amb l'eucaristia?

—Creiem que en aquest sagrament Déu es fa present en el pa i el vi. És un acte mitjançant el qual Déu es fa present en el nostre ésser, ens construeix per dins i ens fa viure eucarísticament.

—Què és viure eucarísticament?

—T'ho diré amb el pensament d'una filòsofa que estimo molt, Edith Stein: «És deixar que la vida de Crist creixi dins teu; superar l'estretor del teu jo!».

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

Juventud y voluntad

El 46,9% de chicas y el 43% de chicos, todos ellos de 16 años de edad y del último curso de ESO, se embriagaron el año pasado en Barcelona, según la Agencia de Salud Pública (ASPB).

¡Qué pena! ¡A la edad de 16 años! ¡En la época de los grandes ideales, planes y compromisos! Mucha información y muy poca voluntad. Fáciles de manipular y dejarse llevar.

Decía Doncoeur en un discurso a la juventud francesa:

«¡Gloriosa juventud! Dieciséis-dieciséis años. Es la edad del heroísmo, la de las cosas grandes, la edad de la elección, de la voluntad, del triunfo.

»A los 17 años, Clodoveo soñaba en un gran reino, y a los 19 daba unidad a Francia.

»A los 17 años, Juana de Arco parte de Domremy y a los 19 había terminado su gran misión.

»A los 16-17 años Federico Ozanam decide inyectar altos ideales a la juventud francesa y realizar una gran obra social: ayudar a los más necesitados, a los enfermos...; a los 19 años funda las Conferencias de san Vicente de Paúl, que han ayudado y ayudan a millones de personas en todo el mundo.»

«¿Al águila de qué le sirven las alas... si tiene las uñas en la trampa?»

J. M. Alimbau

SANTORAL

5. ✚ Diumenge XXIII de durant l'any.

Sant Llorenç Justiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr. Beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. Dilluns. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

7. Dimarts. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dimecres. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. Dijous. Mare de Déu del Claustre

(Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú 1580-Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia. Santa Felícia, mr.

10. Divendres. Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat). Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dissabte. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620-Roma 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

QUERIDOS ABUELOS

El derecho a visitar a los nietos

Miles de abuelos lloran la ausencia de sus nietos tanto como la de sus hijos cuando se desencadena una separación matrimonial. En casos de graves enfrentamientos en la pareja,

a los abuelos se les prohíbe ver a sus nietos y sufren en silencio un conflicto que no han buscado, pero que les da de lleno en el corazón. Y ellos, obviamente, exigen el derecho de seguir siendo abuelos.

De hecho, cuando algunas de nuestras Caixes me solicitan conferencias para el colectivo de ancianos inscritos en sus obras sociales, siempre quedo sorprendido en los coloquios al oír los tremendos dramas que narran los abuelos que han sido apartados brutalmente de sus nietos por la separación de los padres.

Los abuelos tienen cosas importantes que aportar en las delicadas circunstancias de la separación. Pueden ayudar al nieto a asumir el hecho doloroso de la separación o el divorcio de sus padres. No conozco a ningún abuelo que se haya alegrado por la separación de su hijo. A todos les produce una profunda pena. A nadie le gusta que las ilusiones que había puesto en el matrimonio de su vástago se vayan al garete. Los abuelos habrían hecho lo imposible por mantener el matrimonio de sus hijos.

En cuanto al derecho a visitar a sus nietos, en España, desde noviembre de 2003, existe en el Código civil una ley que reconoce el derecho de los abuelos a un régimen de visitas de sus nietos, incluso si estos están en acogimiento en otra familia o institución. La nueva ley, además, prevé que el juez pueda encomendar en primer lugar a los abuelos la tutela de los nietos cuando los padres separados no hayan conseguido llegar a un acuerdo sobre quién se hace cargo de los hijos.

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

ENTREVISTA

DANIEL ARASA

ePriest

Durant l'Any Sacerdotal, un grup d'investigadors de la Universitat de l'Svizzera Italiana (Lugano) i de la Facultat de Comunicació Institucional de la Pontificia Universitat de la Santa Creu (Roma) va realitzar una recerca per esbrinar l'ús que els sacerdots fan d'internet, com a base per poder desenvolupar iniciatives pastorals i formatives a l'Església. La recerca, sota el títol PICTURE, va recollir les respostes de 4.992 preveres —l'1,2 % del total. El Dr. Daniel Arasa, periodista i professor a la Santa Creu, destaca l'actitud oberta dels «ePriests, els sacerdots que utilitzen les tecnologies, envers la incorporació de la xarxa en les seves activitats pastorals».

Què destacaria de l'informe?

La visió positiva que tenen els sacerdots, i en particular els espanyols, de les possibilitats que les noves tecnologies ofereixen per millorar la seva tasca pastoral. Però no és un entusiasme ingenu: també s'adonen dels límits. Per exemple, si molts utilitzen i consideren internet molt útil per preparar les homilies —el 71 % ho fa almenys setmanalment—, un grup majoritari —el 46 %— no considera útil la xarxa per oferir assistència espiritual i prefereix el contacte personal.

Quin és l'ús que fan d'internet els preveres?

Molt variat. A més de preparar les homilies, hi ha també un alt percentatge —46 % dels entrevistats a Espanya— que l'utilitza per estudiar de manera habitual. I, fins i tot, un 41 % resa amb la xarxa —sobretot descarregant a l'agenda electrònica la Litúrgia de les Hores. D'altra banda, tot i que el 37 % no accedeix mai a les xarxes socials (Facebook, Tuenti...), un 23 % ho fa cada dia i un 19 % almenys setmanalment. Curiositat: dels que usen les xarxes socials, la major part no ho fa per estar en contacte amb altres sacerdots, sinó amb altres persones —familiars, amics, joves de la parròquia...

Cap on va l'evangelització en línia?

No és fàcil de dir. L'evangelització és tan variada com diversos són els carismes i els membres de l'Església. Certament, però, les tecnologies ofereixen noves possibilitats per a la presentació del missatge cristià. Un àmbit que cal encara desenvolupar és la participació a les xarxes socials, on la interacció i el diàleg són elements essencials. No són qüestions fàcils i per això les institucions eclesials són prudentes. Cal però afrontar-les, recordant sempre que diàleg no significa renunciar als propis principis, sinó recerca sincera i amb els altres de la veritat.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Eucaristia missionera 2010. El passat 17 de juliol es va celebrar la VI Eucaristia Missionera de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a la catedral de Sant Feliu de Llobregat, concelebrada i presidida pel bisbe Agustí, el qual, en la seva homília, va donar gràcies a Déu pels missioners que amb generositat entreguen la seva vida pels altres, i també als familiars que accepten aquesta separació en favor dels més necessitats. Al final de la missa els assistents, van poder gaudir del diàleg i de les experiències dels missioners i missioneres presents.

foto: Victor Gutiérrez/AVAN

Funeral per la mare del bisbe Agustí. Conxa Soriano, mare del nostre bisbe, va arribar a la Casa del Pare el passat 17 de juliol. Una bona representació diocesana va assistir a les exèquies que tingueren lloc a València dos dies després, i també molts feligresos van pregar per la seva ànima en el funeral celebrat a la Catedral de Sant Llorenç, dilluns 26 de juliol. En la semblança feta pel bisbe Agustí, es posava en relleu la vocació de l'amor humà consagrat a Déu que la seva mare va viure en el matrimoni i en la vida de família, amb fruits abundosos de vuit fills, dels quals tres religiosos marianistes, a més del bisbe Agustí.

Viatge a Ars d'un grup de preveres. Cada any el bisbe Agustí realitza una sortida a l'estiu amb els preveres recentment ordenats. A la cloenda de l'Any Sacerdotal, el destí ha estat Ars i el grup s'ha eixamplat als sacerdots ordenats en els últims deu anys, resultant un grup de 8 capellans i el

ESGLÉSIA DIOCESANA

bisbe Agustí. Van ser dies de convivència, tot coneixent els llocs on va viure sant Joan Maria Vianney, la comunitat ecumènica de Taizé i altres llocs d'interès cultural d'aquella regió francesa.

AGENDA

6è aniversari de l'entrada episcopal del bisbe Agustí a Sant Feliu de Llobregat. El proper diumenge, 12 de setembre, farà 6 anys que el bisbe Agustí inicià el seu servei com a pastor d'aquesta església diocesana. Per aquest motiu, presidirà l'eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral de Sant Llorenç, a les 12 h.

FORMACIÓ

Cursos de l'ISCREB 2010-2011 a Sant Boi de Llobregat. El 1r semestre s'ofereix el curs «Els evangelis sinòptics», impartit pel Sr. Javier Velasco, que inicia el 20 de setembre. El 2n semestre el curs començarà el 14 de febrer i serà sobre el «Misteri de Déu», impartit per Mn. Joan Peñafiel. Totes les classes seran els dilluns, de 19 a 21.30 h, a la sala d'actes del centre de salut mental «Benito Menni» de Sant Boi de Llobregat. Informació i preinscripció telefònica: 936 402 046 - 936 401 840.

CULTURA

Concert d'estiu a Collbató. Diumenge, 5 de setembre, 19 h. «Seu de la Saviesa», la imatge de Maria en el repertori medieval i en el popular català, amb les intervencions de Rosamaria Aguadé, veu, Margarida Barbal, veu, i Santiago Figueras, instruments. Parròquia de Sant Corneli.

Tinc una història per explicar-te...

Joanjo González és de Vilafranca del Penedès, té 28 anys i treballa en una entitat financera. També és responsable dels Joves Cristians de Vilafranca, entitat que engloba tots els col·lectius de joves de les parròquies de la ciutat. No és una doble vida però, com ell mateix explica.

El meu camí en la fe podríem dir que va començar el moment que em vaig apuntar a la catequesi de confirmació. Un cop confirmat, vaig començar a participar en la majoria de coses que se'm proposaven a la parròquia i mica en mica agafava més responsabilitats: ara mateix sóc militant del moviment de joves de la JARC, coordinador de l'equip de monitors de confirmació i responsable de Joves Cristians de Vilafranca.

Avui dia, evangelitzar «a fora», en un terreny hostil, és complicat. La meua manera de fer-ho ha estat explicant aquelles experiències que vaig fent, i exposant el motiu que m'empeny a fer-les, d'una manera molt natural, en les circumstàncies que m'ofereix la vida quotidiana. Ho miro de fer demostrant que allò que faig forma part del meu dia a dia, no és extern a la meua feina, als meus amics, a la meua família, ...ja que tot això forma part de mi. No són coses que pugui dividir. La fe i totes les activitats també formen part del que vull compartir amb la gent.

Buscant un exemple per expressar més clarament el que vull dir quan parlo de poder compartir l'experiència de viure la fe de forma quotidiana em ve al cap el cafè que prenc cada dia quan arribo a la feina. És allò que necessito per començar el dia de forma diferent, amb més ganes, allò que em fa deixar la mandra enrere, allò que renova. La fe per a mi és una cosa semblant: em fa viure i sentir de forma diferent, amb més ganes; em fa tenir ganes de fer coses i deixar la mandra de banda i, la fe, també renova. I això és el que vull que es noti quan explico tot allò que faig i m'omple. M'agradaria que la gent que m'envolta vegi tot el que m'aporta la fe, m'agradaria fer descobrir a la gent que es pot viure la fe amb intensitat i amb ganes, i que descobrir això et porta a fer coses i a treballar pels altres.

Aquesta és la meua manera d'intentar evangelitzar: que es noti que allò que visc cada dia és important per mi i que té sentit per mi i també per molta altra gent.

ECO DE LA PALABRA

Recuperar las cosas con otros ojos

La posible lectura estas vacaciones de textos teresianos, ayudados por el libro *Una luz tan diferente. Páginas escogidas del Libro de la Vida* nos ha dejado con la perspectiva de volver a ver las cosas con ojos diferentes. Las mismas cosas de siempre, que parecen «volver» después de vacaciones, aunque en realidad no se habían ido. Somos nosotros los que habíamos huido a otros mundos artificiales, para compensar la dureza de la vida.

Pero nos ha ido bien, sí, conscientes de esta estratagema, la usamos para cambiar un poco la mirada. Porque si es tan difícil cambiar las cosas, no lo es tanto mirarlas de otra manera. Tal vez una determinada manera de mirar sea el primer paso para cambiar el mundo.

(Entre paréntesis, un anuncio informativo de una campaña de la organización católica contra el hambre, «Manos Unidas», reproducía la imagen de un joven filmando con una cámara, junto a esta frase: «Tu mirada puede cambiar el mundo»).

La luz diferente que deslumbró a santa Teresa, hacía diferentes los ojos, que recibían la misma realidad de siempre. Hay que subrayar este hecho: el tiempo más rico en obras, los años de la extraordinaria fecundidad, la gran reforma que desen-

cadeno en la Iglesia mediante las fundaciones, vino después de los «favores» recibidos de Cristo, o sea, una vez vivida la más intensa intimidad de amor con Él. Y recordamos que este «regalo» sobrevino al cabo de una larga investigación. De manera que se repetía en la Santa el esquema de las vivencias de todos los amigos de Dios, desde san Pablo a todos los grandes fundadores: búsqueda apasionada y sincera, acogida del don y del amor de Dios, fecundidad apostólica.

(Otro paréntesis. Se impone la pregunta: ¿Por qué no somos nosotros tan fecundos en la evangelización o el apostolado en general? ¿Tal vez queremos hacer cosas, ir a las obras, sin haber pasado antes por la búsqueda profunda y por la experiencia de recibir el don y el amor? ¿Tal vez nos interesa más la eficacia de las obras, que Aquel que es la vida y fuente de toda fecundidad? ¿No hemos podido comprobar ya qué vacías son las grandes acciones, los grandes proyectos y compromisos, que no nacen de la fuente, que es Jesucristo?).

Volvamos a la mirada nueva.

—Los ojos que han visto aquel amor tan diferente, han alcanzado una tal claridad, que

descubren una chispa de esta luz en cada ser: en cada hermano, en cada criatura animada o no, en cada hecho y en cada obra humana.

—A la vez se han hecho tan clarividentes y realistas que no se le esconden las zonas oscuras de la vida, los puntos negros de cada ser.

—La mirada nueva va pasando de una a otra imagen, sin detenerse, porque no para de buscar siempre más luz (y más lejos). Pero no tiene miedo de gozar de aquellas chispas, ni de dejarse interpelar por estas oscuridades.

En todo hay una llamada del amor. Quien cambia el mundo y la Iglesia es el Espíritu, que a veces es brisa refrescante, gozo y descanso, y a veces es fuego que quema o grito que nos lanza un reto. Vamos haciendo camino, bien confiados, porque los grandes santos ya han visto más claramente la luz.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat